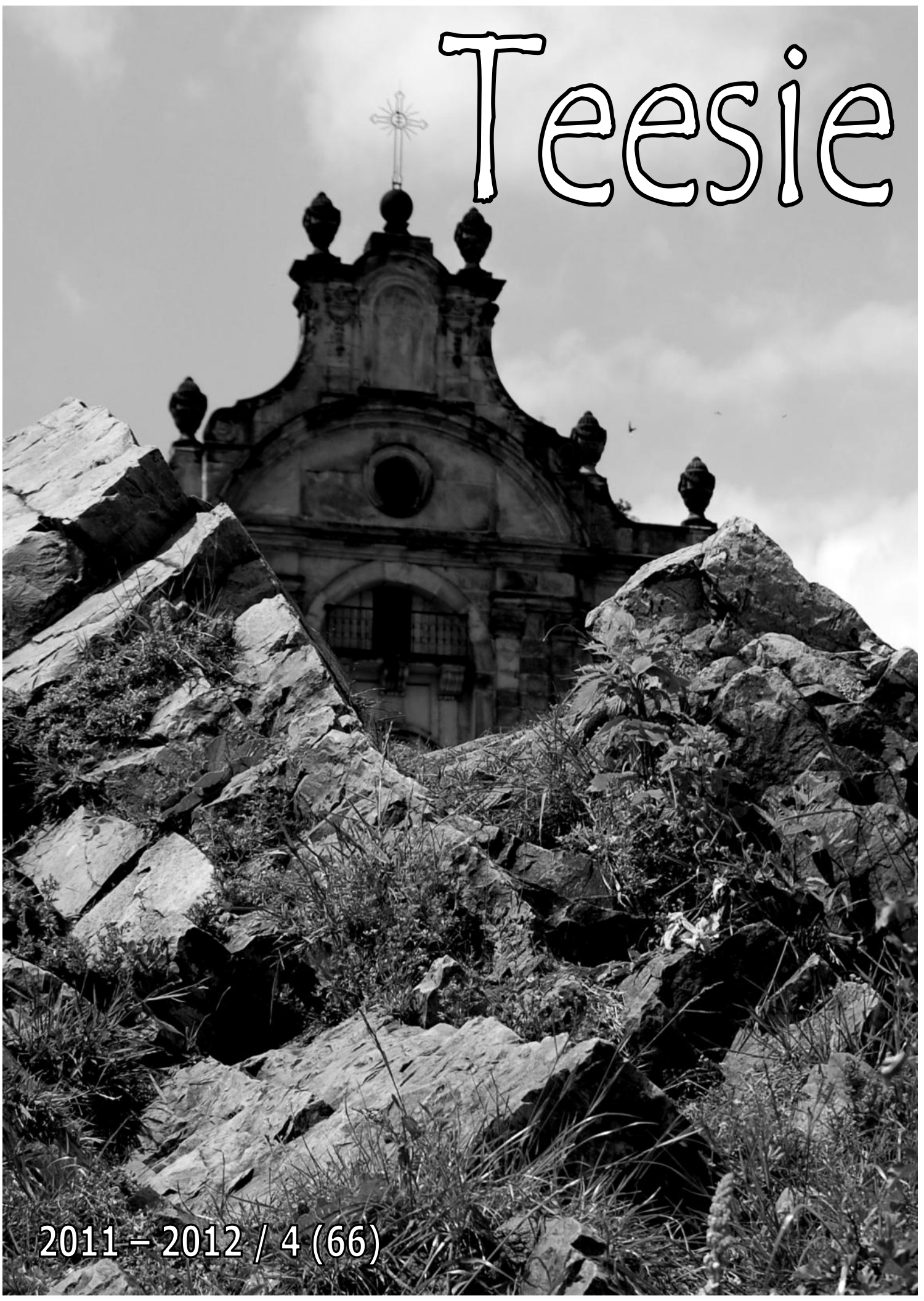

Teesie

2011 – 2012 / 4 (66)

PAŽVELKIME Į *TEESIE* ...

Malda	3
Redakatoriaus žodis	4
Bažnyčios gimimo diena	5
IŠ SEMINARIJOS GYVENIMO	
Sugužėjo nemažai smalsuolių... ..	6
I kurso išvyka.....	7-8
Atsiliepiant į Dievo kvietimą, Švč. M. Marijos pavyzdžiu	9-10
GRAIKŲ APEIGŲ KATALIKAI	
Ukrainos Graikų apeigų katalikų Bažnyčia.....	11-13
Poezija	14-15
Klausimėlis	16
KALBOS KULTŪROS PRIEANGIUOS	
Kokios formų <i>Dievop, Dieve, Dievuje</i> reikšmės ir vartoseną?	17
Kaip vadinama budėtojo darbo vieta?	17
Kaip dera oficialiai atsiliiepti telefonu?	17
Seminarijos kronika	18
Užsklanda	19

Mūsų adresas:

Redaktorius: Daniel NARKUN
Bendradarbis: Renatas ŠVENČIONIS
Fotografas: Andrej STRELA

Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarija
 Kalvarijų g. 325
 LT – 08420 Vilnius
 tel. (8 – 5) 270 16 02
www.seminarija.lt

Malda

Marija, Tu esi Aušra, o Kristus – nušvitusi Diena;
Marija, Tu esi Vartai, o Kristus – Kelias į dangų;
Marija, Tu esi Vynmedžio Šaknys, o Kristus – Mistinis Vynmedis;
Marija, Tu esi Vynuogė, o Kristus – Šventasis Vynas;
Marija, Tu esi Kviečio Grūdas, o Kristus – Duona;
Marija, Tu esi Rožės Krūmas, o Kristus – kraujo spalvos Rožė;
Marija, Tu esi Šaltinis, o Kristus – Apvalanti Srovė;
Marija, Tu esi Taurė, o Kristus – Išganymo Kraujas;
Marija, Tu esi Šventykla, o Kristus – Šventyklos Viešpats;
Marija, Tu esi Šventovė, o Kristus – jos Šlovinamas Dievas;
Marija, Tu esi Švyturys, o Kristus – Ramybės Uostas;
Marija, Tu esi Atspindys, o Kristus – Palaimintas Regėjimas.

Amen.

Palaimintoji Aušrine, ar būsiu pasirengęs, kai ateis mano laikas? Ar išdrįs mano dvasia eiti keliu, kurį man skelbi, keliu, kuriuo Dievas nori, kad keliaučiau? Ar pajėgsiu nusilenkti savo likimui?

Ar bent pajėgsiu suvokti, kam Dievas mane sukūrė?

Pajėgsiu, jeigu apšviesi savo pagalba, brangiausioji Motina.

Redaktoriaus žodis

Mieli *Teesie* skaitytojai!

Baigėsi akademiniai mokslo metai Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminarijoje. Jūsų rankose paskutinis šių metų *Teesie* numeris. Užbaigdamas šį darbą noriu su jumis pasidalinti keliomis mintimis apie šią tarnystę. Pirmame šių akademi- nių mokslų metų *Teesie* numeryje minėjau, kaip sugrįžęs po vasaros atostogų į seminariją ir sužinojęs, kad esu paskirtas redaktoriumi, buvau nustebęs, bet ryžtingai ėmiausi darbo. Džiaugiuosi, kad įgytosios teorinės bei praktinės laikraščio sudarymo žinios Lenkijoje bei Didžiojoje Britanijoje leido labiau pasitarnauti ben- druomenei bei didesnei Dievo garbei. Iššūkis nebuvo lengvas, bet su daugelio žmonių pagalba pavyko jį rea- lizuoti.

Metų pradžioje kartu su bendradarbiu turėjau posėdį. Aptarėme visų keturių *Teesie* laikraštukų temas bei su- darėme planą. Seminarijos rektoriui planą patvirtinus ėmėmės darbo.

Teesie laikraštuko leidimą galėčiau sulyginti su vaismedžio augimu. Pirmiau – sėkla – planas. Toliau – laisty- mas ir tręšimas – straipsnių surinkimas ir apdorojimas, pokalbių vedimas ir jų surašymas, laikraštuko maketa- vimas.

Vaismedis augo – *Teesie* brendo. Vaismedžio laistymas ir tręšimas yra tikslingas, nes tinkamu metu jis mums duoda vaisių. Taip ir su *Teesie*, kiekvieno mūsų, pabrėžiu, ne mano, bet mūsų darbas buvo ir yra vaisingas.

Dėkoju visiems rašiusiems į *Teesie* laikraštuką bei už visokeriopą pagalbą jį kuriant.

Nebijokite net savo pačių silpnumo ir netinkamumo! Dieviškasis Mokytojas yra pasakęs: „Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“ (Mt 28, 20). Perteikite Kristaus vilties, malonės ir meilės žinią, visada šiame laikina- jame pasaulyje išlaikydami gyvą amžinąją dangaus perspektyvą, kuri tiesiogiai nepasiekiamo nė vienai komunika- vimo priemonei: „Ko akis neregėjo, ko ausis negirdėjo, kas žmogui į mintį neatėjo, tai paruošė Dievas tiems, kurie jį myli“ (1 Kor 2, 9).

Šiais Palaimintojo Jono Pauliaus II žodžiais atidengiu šių mokslo metų paskutiniojo numerio šydą ir linkiu malonaus skaitymo.

Bažnyčios gimimo dieną...

Jn 20, 19-23

Kun. Povilas Narijauskas

Pirmosios savaitės dienos vakare, durims, kur buvo susirinkę mokiniai, dėl žydų baimės esant užrakintoms, atėjo Jėzus, atsistojo viduryje ir tarė: „Ramybė jums!“

Tai pasakęs, jis parodė jiems rankas ir šoną. Mokiniai nudžiugo, išvydę Viešpatį. O Jėzus vėl tarė: „Ramybė jums!“

Kaip mane siuntė Tėvas, taip ir aš jus siunčiu“:

Tai pasakęs, jis kvėpė į juos ir tarė:

„Imkite Šventąją Dvasią.

Kam atleisite nuodėmes,

tiems jos bus atleistos,

o kam sulaikysite, – sulaikytos“:

Bažnyčios gimimo dieną liturgijoje skamba Evangelijos ištrauka, kuri, rodos, kaip niekada yra aktuali šiandien. Dėl to lyg nereikia stebėtis, nes Dievo Žodis nuskamba svarbiai kiekvieną kartą jį skaitant, tačiau tai vis tik stebina ir, žinoma, džiugina.

Skaitinio pradžioje yra pasakojama apie užrakintame kambaryje tūnančius iš baimės susigūžusius mokinius. Ir štai į baimės ir nepasitikėjimo aplinką stebuklingu būdu „išiveržia“ Jėzus. Evangelija nenurodo, kokiū būdu Jis, kurio kūną galima paliesti, įeina: gal kiaurai per duris, gal kiaurai per sieną, o gal jam einant durys stebuklingai atsidarė, kaip kad panašiai vėliau nutiko apaštalui Petruui: *Šitaip įjėdu praėjo pro pirmą ir antrą sargybą ir prisiartinio prie geležinių vartų į miestą. Vartai savaimė atsidarė. Išėjo pro juos jie leidosi tolyn viena gatve.* (Apd 12,10).

Nors žmogiškai tai įdomu, tačiau kadangi Evangelija apie šį faktą nutyli, tai iš esmės nėra svarbu mūsų Išgelbėjimui. Svarbu tai, jog Jėzus dėl savo mokinių Išgelbėjimo, jų džiaugsmo (kitoje eilutėje galime rasti, kad mokiniai išvydę Jėzų nudžiugo) įveikia visas kliūtis, net tas, kurias žmogus taip meistriškai yra išmokęs sukurti sau ir kitiems.

Tai padaręs Jėzus parodo mokiniams savo meilės ženklus – perdurtas rankas ir perversią šoną (*Nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti.* (Jn 15,13)). Ta meilė pripildo juos džiaugsmo.

Kitose dviejose eilutėse išgirsime Evangelijoje

pagal Joną pateiktą „didįjį įgaliojimą“, kurio kulminacija – Tėvo siųstasis Jėzus tampa siunčiančiuoju tam, kad dabar Jo mokiniai būtų apaštalais pasaulyje. Šiame siuntime yra susivienijusi visa Dieviška Trejybė: Tėvas siunčia Sūnų, Sūnus siunčia mokinius, o Šventoji Dvasia juos pripildo ir veikia juose.

Kai Jėzus kvėpia į juos ir taria: *priimkite Šventąją Dvasią*, tai tarsi nuoroda į tai, kas įvyks per Sekmines.

Svarbu yra ir tai, kad Šventosios Dvasios nužengimas yra susiejamas pirmiausia su Ramybe. Prieš kvėpdamas į mokinius Jėzus du kartus taria: *Ramybė jums*. Tuo Jis aiškiai nurodo, jog prieš priimant Šventąją Dvasią, prieš tampant apaštalu, tai yra tu, kuris yra pasiūstas visu savo gyvenimu skelbti Gerosios Naujienos, reikia, kad žmoguje gyvuotų tik iš Dievo galinti ateiti tikroji ir visa apimanti Ramybė.

Na, o paskutinė šios dienos Evangelijos ištraukos eilutė parodo, jog tiek Ramybė, tiek Šventosios Dvasios priėmimas yra glaudžiai susiję su Išpažintimi. Todėl ypač mums, kurie jau esame kunigai, ar jums, kurie intensyviai ruošiatės šiai tarnystei, yra svarbu ir patiems neužmiršti dažnai atlikti išpažintį, ir nebijant nesibaigiančių tikinčiųjų eilių prie klausyklų, nuolat kiekvieną raginti dažnai atvira širdimi suklupti prie klausyklos ir priimti dieviškąjį Gailestingumą. Nes Kristus atleisdamas nuodėmes man ir tau kiekvieną kartą taria: *Ramybė tau!*

Iš seminarijos gyvenimo...

Sugužėjo nemažai smalsuolių...

Gegužės 5 dieną į Vilniaus šv. Juozapo kunigų seminariją sugužėjo nemažai smalsuolių, norinčių išsamiau susipažinti su jos istorijos puslapiais, šiandienos klierikų veikla bei dienotvarke. Atvirų durų dienos programa prasidėjo šv. Mišiomis, kurias aukėjo seminarijos vadovybė. Pamokslo metu seminarijos rektorius mons. Žydrūnas Vabuolas sakė, kad seminarija yra vieta, kur jauni žmonės bando įsiklausyti į Dievo balsą, bando atrasti Jį savo gyvenime ir svarbiausia – savo širdyje. Pasak rektoriaus, seminarijoje tikrai nevyksta nieko paslaptingo, nieko tokio apie ką negali žinoti kiti. Yra tik viena paslaptis, kurią įminti vargu ar kam pavyks – tai kiekvieno klieriko dvasinio tobulėjimo kelias, kuriuo kiekvienas žengia savaip.

seminariją. Pirmoji stotelė – koplyčia. Ją galima palyginti su „šiltnamiu“, kur auga ir „noksta“ būsimieji kunigai. Būtent čia jie praleidžia daugiausiai laiko, semiasi šviesos ir jėgų. Išėję iš koplyčios, apsilankėme skaitykloje ir paskaitų korpuse. Čia klierikai gauna reikalingų žinių ir sužino daug įdomių dalykų. Norintieji galėjo ilgiau stotelėti prie parodos, skirtos palaiminto Jurgio Matulaičio atminimui. Vėliau apsilankėme sporto salėje ir valgykloje. Viską pamačius – peršasi tik viena išvada – klierikai turi visas galimybes visapusiškai tobulėti – tiek dvasiškai, tiek intelektualiai, tiek fiziškai. Po ekskursijos bendroji Atvirų durų programa baigėsi, o jaunuoliai, mąstantys apie kunigystę kelią, galėjo dar pasilikti ir pabendrauti su vadovybės nariais bei klierikais. Prisipažinsiu, jog ir aš buvau pasilikusių jaunuolių tarpe. Maloniai pabendrauome ir išsamiai aptarėme stojimo į seminariją sąlygas. Pasisotinę išvykome namo. Įdomu, kas jau ši rudenį atvyks ilgesniam laikui į seminariją, kad toliau eitų pašaukimo atpažinimo keliu. Žinoma, kunigu nieks negimsta, todėl visų mūsų užduotis – melstis, kad kuo daugiau jaunų žmonių atsilieptų į šį nuostabų Viešpaties kvietimą.

Visų pirmą kiekvienas klierikas turi išmokti gyventi klausydamas širdies balso, atsiverdamas Dievo beribei meilei, perkeičiančiai visą jo gyvenimą. Mons. Ž. Vabuolas vylėsi, jog visi, apilankę šiandien seminarijoje, galės savo pažįstamiems ir artimiesiems jau daug daugiau papasakoti apie ją pačią ir joje studijuojančius klierikus. Po šv. Mišių visi susirinko aktų salėje, kur propedeutinio kurso ugdytojas kun. M. Mitkevičius labai taikliai, išsamiai ir žaismingai pristatė populiariausius stereotipus apie kunigus ir seminariją. Vieni jų buvo labai nuotaikingi, kiti primityvus bei banalus, dar kiti – įžeidžiantys. Kun. M. Mitkevičius labai taikliai pastebėjo ir pabrėžė, kad tokių įvairiausių nesąmoningų stereotipų ir komentarų apie kunigus ir seminariją autoriai, dažniausiai netikintys, nepraktikuojantys ir retai būnantys bažnyčioje, visiškai nebendruojantys su kunigais ir, žinoma, niekada nėra apsilankę seminarijoje. Juk viena yra išgirsti ir visai kas kita ateiti bei pamatyti savo akimis įsitikinti. Po konferencijos V kurso klierikas R. Moisevič surengė pažintinę ekskursiją po

I kurso išvyką

*Kiekviena kelionė yra kaip knyga. Kas neke-
liauja tėra perskaitęs tik vieną jos puslapį.
(Šv. Augustinas)*

Kl. Vladimiras R., I k.

Pal. Matulaičio gyvenimo pėdomis sekant

Kelionė ir straipsnio rašymas turi panašumų. Sunku pradėti, lengva įsibėgėti pradėjus, sunkiausia – padėti pas-
kutinį tašką. Kelionė lyg ir buvo aiški. Dvi dienos, 400km
ir visas sąrašas lankytinų vietų. Tačiau galbūt dėl to, kad
tai buvo pirmoji savarankiška kurso kelionė, labiausiai
jaudino nežinia. Nežinia ar nesuklydom skaičiuodami, ar
suspėsime, ar rasim pasirinktą lankytiną vietą, ar bus kam
mus pasitikti ir begalė kitų klausimų... Ši nežinia lėkė
priešais mūsų autobusiuką vedama mus po Suvalkijos
lygumas visą kelionę. Tačiau tai nebuvo klajonė, mus ve-
dė Dievas ir žemėlapis.

Pastarasis buvo gerai išnagrinėtas kelios dienos prieš
kelionę. Pasirinktas maršrutas turėjo būti kaip įmanoma
spalvingesnis ir turiningesnis. Jam taip pat buvo pritaikyta
ir tema – aplankyti pažintines palaimintojo J. Matulaičio
vietas. Taigi maršrutas turėjo būti Vilnius – Trakai – Pri-
enai – Birštonas ir galiausiai Marijampolė. Marijampolėje
aplankėme Šv. Arkangelo Mykolo mažąją baziliką. Mus
pasitikęs klebonas kun. Andrius Šidlauskas MIC pristatė
parapiją, supažindino su marijonų broliu Giedriumi Bakū-
nu ir pasiūlė kartu su juo aplankyti marijonų vienuolyne
įkurtą parodą, skirtą pal. J. Matulaičio atminimui. Brolis
Giedrius mielai sutiko papasakoti mums ne vien apie pal.

J. Matulaitį, bet ir apie pačią Marijampolę. Neslėpdamas
savo nuoširdaus domėjimosi miesto istorija jis šmaikščiai
šypsodamasis pristatė vidines dvasingumo kovas Marijam-
polės mieste nuo 1736 m. iki maždaug 1800 m.

Tame laikotarpyje, anot jo, egzistavo dvi teritorijos,
Starapolė ir Marijampolė. Starapolė buvusi prekybos ir
smuklių vieta, Marijampolėje tai buvę uždrausta – ten
Prienų seniūnė Butlerienė pastačiusi bažnyčią ir tai turė-
jusi būti šventa vieta. Marijampolės dvasia galiausiai apė-
musi ir Starapolę ir nuo XIX a. Starapolės pavadinimas
išnyko iš žemėlapių ir liko tik Marijampolė, susijungusi su
buvusios Starapolės žemėmis.

Susitikimas su marijonų broliu buvo neplanuotas ir
tai buvo viena iš kelionės staigmenų. Brolis Giedrius nusi-
vedė į neseniai įrengtą pal. J. Matulaičio atminimui skirtą
parodą. Po stiklais padėta gausybė įvairių dokumentų,
bylojusių apie įvairius palaimintojo gyvenimo momentus.
Giedrius oriai
besišypsodamas
parodė į vieną jų
– seminarijos
pažymių knyge-
lę. „Va taip jis
mokėsi“ pirštu
bakstelėjo brolis
į knygelę... Ap-
žiūrėję knygelę
nepamatėme nie-
ko daugiau kaip
tik penketais iš-
margintus kny-
gelės puslapius.
Akivaizdu, kad
šio palaimintojo
knygelė nepripa-
žino jokio kito
vertinimo balo.

Be gausybės įvairių dokumentų, laiškų, liepimų, blankų buvo nemažai ir asmeninių Dievo tarno daiktų. Veliumai, apsiaustai, sutana, batai, kojos įtvarai. Į akį krito į sieną atremtas žaislinis pistoletas. Tai buvo peilis vokams. Paspaudus gaiduką peiliukas išsitiesdavo ir būdavo paruoštas naudojimui. Pamatęs mūsų susidomėjimą šiuo senoviniu palaimintojo asmeniniu daiktu, br. Giedrius gūžtelėjo pečiais: „šitą turbūt jis gavo dovanų“.

Be visų šių daiktų buvo nemažai ir palaimintojo nuotraukų, daugiausiai – portretų. Visuose jis – rimtas ir pasitempęs. „Ne visada jis toks buvo. Jis ir šypsodavosi“ – įrodinėjo mūsų gidas. Žvelgiant į rimtą žvilgsnį tuo buvo sunku patikėti, tačiau broliui baigus kalbėti už mūsų įsijungė ekranas, kuriame išvydome nespalvotą apie 1920 m. Amerikoje filmuotą medžiagą. Joje pasirodė J. Matulaitis, stovintis tarp Amerikos lietuvių ir vientelį sykį pozuojantis į kameros objektyvą. Tarp gausybės susibūrusių žmonių jis sėdėjo ir šypsojosi. Vaikiškai ir paprastai. Buvo neįprasta pamatyti palaimintąjį judantį ir besišypsantį.

Aprodęs ekskursiją brolis Giedrius truputį papasa-

kojo apie save. Dvidešimt metų praleidęs Argentinoje jis įstojo į marijonų vienuolyną, tikėdamas atradęs savąjį pašaukimą. Brolis mielai išlydėjo mus iš vienuolyno ir išdalinęs nedidelius kelių planus, kaip nusigauti iki pal. J. Matulaičio tėviškę, Lūginę, atsisveikino.

Lūginėje, plyname lauke pastatyta koplyčia buvo užrakinta. Tačiau saulėtą dieną ji teikė puikų pavėsį, taip tinkantį pietų pertraukai.

Papietavę pasukome į Vilkaviškio Švč. Mergelės Marijos Apsilankymo katedrą. Ten šventėme šv. Mišias ir vakarieniavome. Klebonas dek. kan. Vytautas Gustaitis pasidalino savo asmenine kunigiška patirtimi ir nuvežė į Budavonės tragedijos vietą. Šiais metais minimas 70-dešimtmetis po šios nelaimės. 1941m. birželio 6d. Trys kunigai ten buvo nukankinti bolševikų.

Apsistojome Alvite, Salomėjos Nėries tėviškėje. Namo ten, tiesa, nebuvo, per Antrąjį pasaulinį karą į jį pataikė ne vienas sviedinys, tačiau didžiausią žalą padarė karių rankos, kurios plyta po plytos jį išrinko. Ūkiniai pastatai tebestovi, bet ir jų sienose galima rasti įsmigusią ne vieną atzvimbusią kulka. Vienas iš ūkinių pastatų buvo paverstas gyvenamuoju namu, ten dabar gyvena Salomėjos Nėries anūko žmona.

Šiltą auksinį vakarą sėdėjome lauke, tarp šimtamečių medžių, kai kurių sodintų Salomėjos Nėries tėvų.

Sėdėjome šalia obels, po kuria poetė mėgdavo sėdėti ir kurti eiles. Mėgavomės gamtos garsais, bičių suneštu medumi ir bičių duona, pavasario kvapais. Iš tiesų – puiki vieta kūrybai.

Vietiniai gyventojai mielai aprodė vietas, per kurias judėjo frontas. Naktį apsiginklavę žibintuvėliais įžengėme ir į geležinkelį gynusį penkių kambarių bunkerį. Bunkeris teikė puikų matomumą priešakinei fronto linijai apžvelgti, tad buvo nesunku įsivaizduoti artėjančią kariuomenę. Lubose vis dar kybojo įsmeigta plieninė kilpa kulkosvaidžiui pakabinti, bunkeris tebėra tinkamas naudoti – kelių metrų storio plieninių sienų laikas neįstengė praardyti.

Kitą dieną pajudėjome Vilniaus link. Apsilankėme Kudirkos Naumiestyje prie Lietuvos gydytojo, prozininko, poeto, varpininko V. Kudirkos kapo. Tada nuvažiavome į Keturnaujieną, kur už poros kilometrų, Suodžių kaime yra koplytėlė, žyminti vietą, kur 1969 m. apsi-reiškė Mergelė Marija kartu su Jėzumi. Tiesa, šis apreiškimas dar nėra oficialiai patvirtintas. Visai prie pat koplytėlė yra ir regėtojos, Angelės Anelės Matijošaitienės kapas, mums atvykus buvo praėjusi savaitė po jos mirties.

Artėjant vakarui kelionę sėkmingai pabaigėme grįždami pro Trakus į Vilnių.

Atsiliepiant į Dievo kvietimą, Švč. Mergelės Marijos pavyzdžiu

Kl. Dovydas G., VI k.

Viešpaties Angelo Apsireiškimas Švč. Mergelei Marijai

Apreiškimas Švč. Mergelei Marijai krikščionių pasaulyje laikomas pirmuoju žmonijos atpirkimo etapu. Tai – impulsas, kuriuo prasidėjo Dievo malonės visai žmonijai išganomasis planas. Kartu su Viešpaties Apreiškimu Marijai, mes švenčiame ir Jo Įsikūnijimą, kuris išreiškia Dievo meilės žmonėms planą. Iš šio Evangelinio įvykio matyti, kad Įsikūnijimas ir Apreiškimas yra neatsiejami. Tai puikiai atsiskleidžia ir šios šventės datoje. Per Kalėdas, taigi po devynių nėštumo mėnesių, Bažnyčia švenčia Jėzaus gimimą. Tai šventė, kurios metu mes susitelkiame į Kristų ir į Jo Motiną Mergelę Mariją, kuomet Jos įsčiose Dievo

Sūnus tapo žmogumi.

Evangelijos pagal Luką ištrauką (Lk 1,26-38) galėtume pavadinti Marijos pašaukimo istorija, kuomet Marija nuolankiai sutinka su angelo paskelbta žinia. Ji priima Dievo žodį ir su meile jį nešioja. Angelo Gabrieliaus žinia

Marijos sieloje sukėlė natūralų sumišimą bei baimę, kylančią iš neaiškumo ir abejonės. Į jos išgąstį angelas jai taria: „**Nebijok, Marija tu radai malonę pas Dievą!**“. Angelas nurodo Marijos pasiuntinybę Išganymo plane, tardamas: „**Štai tu pradėsi įsčiose ir pagimdysi Sūnų, kurį pavadinsi Jėzumi, jisai bus didis ir vadinsis Aukščiausiojo Sūnus**“. Marija suvokia, jog tai yra Dievo pažado išsipildymas Išrinktajai Tautai, kurios dukra ji pati yra. Ji yra pašaukta tapti bendradarbe Dievo Žodžio įsikūnijimui ir visos Izraelio Tautos pranašysčių išsipildymui.

Marija sutinka, bet Viešpaties angelo prašo paaiškinti. „**Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs, ir Aukščiausiojo galybė pridengs tave savo šešėliu; todėl ir tavo kūdikis bus šventas ir vadinamas Dievo Sūnumi**“. Po šio sustiprinimo, išgirstame galutinį nuolankų Marijos sutikimą: „**Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūna man, kaip tu pasakei**“.

Noriu pasiūlyti iš šio Išganyimo Istorijos įvykio, įvykusio mažame Nazareto miestelyje kukliai žydų mergaitei, persikelti į mūsų daržinę ir pažvelgti į mūsų patirtį Dievo išganyimo plane, mūsų pašaukimą, kurį esame gavę savo krikšto dieną. Argi ir mumyse nėra panašumo į Švč. Mergelės Marijos pašaukimo istoriją? Juk ir mes esame pašaukti gyventi, nuolat išardami „**Tebūnie kaip tu pasakei**“. Esame pašaukti ištarti šį „Tebūnie“ Dievo valiai, jo planui mūsų gyvenime. Jis pamilo mus ir išsirinko tęsti Jo išganyimo darbų, būti Jo malonės tarpininkais ir tarnais visiems žmonėms, kaip tai įvyko su jauna, paprasta, tikinčia ir trokštančia vykdyti Dievo valią Izraelio dukra. Esame pašaukti ypatingu būdu per tarnaujančiąją kunigystę, nešti žmonėms Kristų, būti Viešpaties malonių dalytojais.

Manau, jog nebūtų sunku išvelgti mūsų pašaukimo istorijos pradžioje ir abejonių, natūraliai kilusių ir Marijai, kuomet angelas jai pranešė apie jos pasiuntinybę. Mums kyla klausimas, kaip reiks baigti seminariją, išlaikyti tiek egzaminų, sutarti tarpusavyje ir kartu gyventi bei eiti bendro pašaukimo keliu su skirtingais broliais. Mūsų laukia ir kiti iššūkiai, su kuriais mes, jauni žmonės, susiduriame šiuolaikiniame pasaulyje, pvz., skaistumo dorybės laikymasis. Ir šioje srityje mes esame kviečiami kaip Marija

pasitikėti Viešpaties pažadu ir padaršinimo žodžiu.

Kvietimą nebijoti ir pasitikėti Dievo vedimu, jo veikimu mūsų gyvenime matome ir Jėzaus išstartuose žodžiuose savo apaštalams „**Jūs būkite drąsūs, Aš nugalėjau pasaulį**“ bei „**Tenebūgštauja jūsų širdys ir tene-liūdi**“. Esame kviečiami priimti Šventosios Dvasios dovaną, ypač per diakonystės ir kunigystės šventimus, kad Šventoji Dvasia nužengtų ant mūsų ir Aukščiausiojo galybė pridengtų mus savo šešėliu, kaip kad kitados pridengė Švč. Mergelę Mariją. Tad esame drąsinami Marijos pavyzdžiu nebijoti savo silpnumų ir trūkumų, galinčių sukelti nevertumo ar nepasitikėjimo savo jėgomis jausmą bei kelti baimę prisiimti kunigiškos tarnystės atsakomybę. Šiandien esame Dievo Žodžio kviečiami prisiminti angelo Marijai ištartą padaršinimą, jog „**Dievui nėra negalimų dalykų**“.

Taigi esame raginami šiandien ir kasdien kartu su Marija ištarti „**Štai aš Viešpaties tarnas, tebūna man kaip tu nori, tebūnie tavo valia**“. Esame pašaukti prisiminti, jog kaip ir Marija, esame apdovanoti *Viešpaties malonėmis*, jog *Jis yra su mumis*, jog Jo pažadas mums yra amžinas. Nebijokime pašaukimo iššūkių, nes kaip Marija esame radę *Malonę pas Dievą*. Galiausiai ir pati Marija su Jėzaus mokiniais mums tapo tikėjimo, vilties ir meilės Motina.

Šventoji Marija, Dievo Motina, mūsų Motina mokyk mus kartu su tavimi tikėti, viltis, mylėti. Parodyk mums kelią į jo karalystę. Jūros žvaigžde, šviesk mums ir vesk mus pašaukimo keliu!

